

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Lvcæ Pinelli Societatis Iesv Theologi, De Virtute Sev
Energia, & admirandis Sacrosanctæ Missæ effectibus,
Libri Duo**

Pinelli, Luca

Coloniæ, Anno M.D.CVIII.

IV. Quis principalis sit offerens in Sacrificio Missæ: ite[m] de alijs simul
offere[n]tibus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46295](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46295)

sua exhibendo, maximam nobis impetrat gratiam: ita quoque Sacrificiū Missæ repræsentando Deo Christi passionem, aptum est ad quæuis etiam maxima gratiarum ac beneficiorum ab eo impetranda.

Quis principalis sit offerens in Sacrificio Missæ: item de alijs simul offerentibus.

CAP. IV.

QUæritur, an quoque Christus ad Sacrificij Missæ oblationem concurrat, & quomodo? Aliqui Theologi in ea fuerunt sententia, ut putarēt eum, qui propriè offert, Sacerdotē esse; Christum verò dici offerre per denominationem quādam extrinsecam ac remotam, quatenus videlicet Diuinam hanc oblationem ipse instituit, ac Sacerdoti potestatem dedit offerendi; item quatenus Sacerdos id ipsum offert conformiter institutioni ac volūtati Christi, eodem scilicet modo, quo baptizare Christus dicitur, & à peccatis absolueret: non quia propriè baptizet, aut à peccatis absoluat; sed respectu institutionis & virtutis

tutis, quam Baptismus simul & Absolutio habet à Christo. Hæc sententia Scotto adscribitur. Quodlib. 20. Ita sentit & Gabriel lect. 26. & 27. in Canon. & Cordubensis lib. 1. quæst. 3.

Alij æstimant in hoc Sacrificio Christum esse summum Sacerdotem & principalem offerentem, eumq; offerre Sacrificium S. Eucharistiæ quoties, & ubi-
cunq; Missa legitur. Ita sentit S. Thomas part. 3. quæst. 83. quem communiter ceteri ferè omnes Theologi sequuntur, & probatur hæc sententia. Primò, quia sacra Scriptura Christum appellat Sacerdotem æternum; vnde si æternus Sacerdos est, etiam perpetuò sacrificat, Sacerdotibus tanquã ministris suis mediantibus. Sic illum locum Scripturæ exponit Anselmus, & Oecumenius, qui asserunt Christum non tantum Sacerdotem æternum dici propter Sacrificiũ, quod obtulit in Cruce, sed quia perpetuò Sacerdotis fungatur officio, quod consistit in oblatione. Hæc sententia confirmatur à S. Concilio Tridentino sess. 22. c. 1. & 2. his verbis: Vna eademq; est hostia, idem nunc offerens Sacerdotum

tum

tum ministerio, qui seipsum tūc in Cruce obtulit. Idem affirmant SS. Patres, veluti S. Cyprianus epistol. 63. S. Augustinus 4. de Trinitate ca. 7. & 14. S. Chrysostomus in Matthæum Homil. 83. vbi perspicuis verbis dicit: Qui tunc in illa Cœna confecit, ipse nunc quoque operatur. Et in Homilia de prodit. Iudæ inquit: Cū videris Sacerdotem offerentem, ne ipsum consideres hoc facientē, sed Christi manum inuisibiliter extensam. Quasi dicat: Quando Missam peragi vides, ne putes solum esse Sacerdotē, qui offert, sed & manum Christi adesse, simulq; operari. Huic sententiæ probāda deseruire videtur etiam hæc ratio, si videlicet dicamus, etsi verū sit, Christum Diuinum hoc Sacrificium offerre, tanquam principalem agentem, non tamen idcirco ex supra dicta sentētia vllam sequi absurditatem, sed rationi id maximè cōsentaneum esse. Primò enim vero Sacerdoti conuenit verè offerre, quod principale eius est officium. Secūdo, constituto Christo principali offerente, crescit quoque huius oblationis excellentia; quò enim dignior est persona

sona

sona quæ offert, eo quoque dignius & gratius est Deo id ipsum Sacrificium, secundum illud Genes. cap. 4. *Et respexit Dominus ad Abel, & ad munera eius: scilicet primò ad Abel, deinde ad Sacrificium eius.*

Tertiò, cum in hoc Sacrificio offeratur res infinita ac infiniti valoris, convenientissimum erit, si etiam à persona simili, infinitæ scilicet dignitatis ac valoris, qualis est persona Christi, offeratur. Quartò, æquum est Christum, sicut in Sacrificio Coenæ ac Crucis, sic etiam in Sacrificio Missæ esse principalem offerentem.

Reliquum est, ut declarem, quomodo Christus ad oblationem cælestis huius Sacrificij ita concurrat, ut verus esse offerens ipse dicatur. Dico ergo: Ex eo, quòd Christus institutor sit & author huius Sacrificij, quòd Christus virtutè & potestatem offerendi tribuat Sacerdotibus, quòd hoc Sacrificium offeratur conformiter suæ voluntati, quòd dictum Sacrificium fundatum sit in meritis Christi, quòd demum Humanitas Christi, tanquam instrumentum Divi-

mita

nitatis ad actionem huius Sacrificij concurrat: ex omnibus (inquam) his, quia extrinseca sunt, probari nō posse, Christum esse principalem & proximum offerentem, vti confitentur omnes. Veræ igitur eius rei causæ duæ sequentes assignari possunt. Prima: Quia Sacerdotes, repræsentando Christi personam, quasi vice funguntur legatorum, ac in eius persona Diuinum hoc Sacrificium exequuntur. Hinc rectè dicitur, Christum esse principalem offerentem; quemadmodum qui eleemosynam præstat per seruum suum, ipse principaliter dicitur eleemosynam præstare; vnde si dominus iustus sit, grata erit Deo eleemosyna, et si seruus ille varijs sceleribus sit contaminatus. Et hæc est ratio S. Thomæ. Secunda causa hæc est: Quia dum Christus cū Sacerdotibus suis ministris ad actionem sacri huius Sacrificij concurrat; simul etiam semetipsum supremum constituit pro nobis Intercessorē, & totam hanc actionem dirigit ad cultum Diuinum, eamque æterno Patri in memoriam suæ Passionis repræsentat. Et hoc est, principalem esse offerentem,
& veri

& veri æternique Sacerdotis officium exercere, quod rectè dicitur de Christo.

Hic occurrit dubium: Quinam sint veri ministri Sacrificij Missæ? Hæretici quilibet ex fidelibus, à populo aut Magistratu deputatum, aptum esse ad huius Sacrificij ministerium asserunt. At veritas Catholica solos Sacerdotes, legitimè ab Ecclesia ordinos potestatem habere asserit consecrandi & offerendi Sacrificium Missæ, nihilque efficere eum, qui non ordinatus in Sacerdotem consecravit. Quod verum esse patet ex Concilio Nicæno c. 14. vbi dicitur: Diaconum potestatem non habere hoc Sacrificium offerendi, multo minus alios inferiores. Et Concil. Trident. sess. 22. cap. 1. dicit: Christum in vltima Coena Apostolos constituisse Sacerdotes, quibus, & eorum successoribus, potestatem dedit consecrandi dicens: *Hoc facite in meam commemorationem.* Manifesta huius rei ratio est: Cum enim Diuinum hoc & supernaturale sit Sacrificium, etiam diuina & supernaturali opus est potestate, ad consecrandum, illudque Sacrificium offerendum, quam potestatem populus aut

aut Magistratus, quia non habet, etiam alijs conferre non potest.

Secundò dubitatur: Inter Sacerdotes aliqui peccatis mortalibus sunt contaminati, alij ab Ecclesia præcisi sunt ac separati, id est, excommunicati, suspensi, depositi, degradati, schismatici, & hæretici: quæritur nunc, an tales habeant potestatem consecrandi, nec ne? Respondeo: Omnes, quotquot legitimè ordinati sunt in Sacerdotes, quâ tumuis peccatores sint, & ab Ecclesia præcisi, si intendant consecrare, verè consecrât, etsi consecrando peccent. Et est hæc doctrina S. Thomæ, in 3. part. q. 82. art. 7. & 8. à multis quidem alijs Theologis approbata; dissentanea tamen doctrinæ Magistri sententiarum, Gabrielis, Guilielmi Parisiensis, Gratiani, & aliorum, qui citantur à Suarez in 3. p. Tom. 3. disp. 77. sect. 2. Ratio S. Thomæ hæc est: Quod potestas consecrandi vim suam habeat ab Ordinis potestate; quæ cum sit supernaturalis, nullo peccato mortali tolli potest: quia scilicet peccatum isti potestati non sit contrarium. Præterea cum potestas Ordinis fundata sit in Characterē

ctere Sacerdotali, qui est indelebilis, sequitur, per nullam pœnam Ecclesiasticam præcisè tolli. Hinc est, vt Sacerdos, etsi hereticus sit, excommunicatus, suspensus, vel alterius cuiusuis censuræ vinculis innodatus, si tamen super debita materia verba pronūtiat consecrationis cum intentione consecrādi, peccet quidem consecrando contra Ecclesiæ præceptum, sed Consecratio nihilominus valida existat.

Tertiò dubitatur: An alij quoque fideles in Officio Missæ rectè dici possint offerentes, & quomodo? Respondeo, secundùm communem Theologorum sententiā, omnes Christi fideles in hoc Sacrificio simul esse offerentes. Ita sentit D. Thom. par. 3. q. 81. art. 7. ad 3. Præterea idem asseuerant S. Patres, qui loco citato sect. 3. à Suarez citantur, & colligitur idem ex Canone Missæ, dū in precibus, quæ sūt pro astantibus, dicitur: *Pro quibus tibi Offerimus, vel qui tibi offerunt.* Ergo præter Sacerdotem alij quoque offerunt. Huc accedit, quòd, cum omnibus hominibus quasi à natura insitum sit, Sacrificium offerre Deo, tanquam

Domino

Domino supremo, omnes quoque suo certo quodam modo possunt Deo sacrificare. Dispiciendum igitur est de modo, quo reliqui quoque fideles ad Oblationem ita concurrant, ut & ipsi offerentes rectè dici possint.

Petrus Damianus, Epist. 12. cap. 7. & 8. fideles offerre dici, inquit, quatenus id, quod operatur Sacerdos, mentis quoque deuotione ipsi comprobant, ac ratum habent. Alij asserunt Sacerdotem nomine totius Ecclesiæ offerre, & vice versa Ecclesiam dici offerre pro Sacerdote suo ministro; & quia fideles mēbra sunt Ecclesiæ, ideo rectè dici, ipsos etiā offerre ac sacrificare. Tertius modus est hic, ut illi fideles dicantur offerentes, qui actu quoque aliquo externo ad oblationē sanctissimi huius Sacrificij concurrunt, & ita quasi Sacerdoti cooperantur, puta hi, qui procurant ut legantur Missæ, eleemosynas ac stipēdia elargiuntur Sacerdoti, ut Missam legat, Missam legentibus ministrant, aut sanè ipsi Missæ attētē adstant, pari modo, ut homicida dicitur non solum, qui ipsemet aliquem occidit, sed & qui consilium

B auxili-

auxiliumue ad id præbet, aut homicide mercedem soluit. Atq; hic tertius modus maximè probatur Francisco Suarez in loco citato.

*Quibus applicari, & pro quibus legi
Missa possit.*

C A P. V.

A Gimus hîc de utilitate & fructu Diuini huius Sacrificij, vbi quæritur: Quidnam ex Missa applicari possit ab ijs, qui quouis modo illam offerunt; item quibus inter viuentes. De mortuis enim postea dicemus capite sequenti. Primò certum est, Sacerdotes totū fructum & valorē huius Sacrificij sibi ipsis posse applicare secundum doctrinam Pauli ad Hebræos c. 5. vbi dicit: *Propter ea debet, quemadmodum pro populo, ita etiam pro semetipso offerre pro peccatis.* Item c. 7. vbi de Christo loquens: *Qui nō habet (inquit) necessitatem quotidie (quemadmodum Sacerdotes) prius pro suis delictis hostias offerre, deinde pro populi.* Unde manifestum euadit, Sacerdotes Sacrificium S. Missæ pro semetipsis offerre posse.

Secundò